

— Може.

Владко цял подскача.

— Ах! Браво! Чудесно! Благодаря, благодаря ви от душа и сърце!..

Той стиска ръцете им, усмян до уши, забравен от радост.

— Вие за нищо няма да се грижите! Оставете ми само един афиш и в петък ви чакам! Нали? Ах, благодаря, благодаря!..

Отвън се чува тръбата на автобуса. Кантонерът мята торбичката през рамо, разплаща се и излиза заедно с Паскал. Другите, също, се прибират и тръгват към агенцията.

Небето се е изчистило съвсем—гъсто-синьо и бездънно. Само на изток пласт тъмни облаци натиска хоризонта. Въздухът е бистър, влажно-ведър, напоен с мирис на зеленина. Засмяно и като изкъпано, слънцето, готово да залезе, грее мократа земя и дървесата от които се ронят капки. Многобройни шумове и звуци изпълват пространството, целият невидим живот, притихнал за един час, бърза сега да заяви за съществуването си.

При автобуса пътниците се суятят, вземат билети, товарят багаж, нагласяват се. Владко помага на своите нови прия-